

10. ATHENS COURT OF APPEAL Decision
No 4458 of 1984

Claimant-Appellee: A W. German Company.
Respondent-Appellant: A Greek Company.

Published in Ephemericis Ellenon Nomikon, Vol 51 (1984), p.461

Articles II(1)-(2), V.

Subject matter: Enforcement of a foreign arbitral award.

FACTS A Greek Company sold a quantity of canned peaches to a German Company: The sales contract of 28th April 1978 contained a clause providing for arbitration in Hamburg [Commodities Exchange. Difficulties arose and arbitration took place in Hamburg with the participation of both parties. The arbitral tribunal rendered two awards (dated Jan. 14, and March 20, 1980) which were declared enforceable by the Greek Judge of First Instance. The respondent lodged an appeal, on the grounds that the arbitration agreement was not valid, because the general manager of the Greek respondent did not receive a written authority from his company to conclude arbitration agreements (See Yearbook Vol. IV, p.269 on the written authority required for the Agent to conclude arbitration agreements).

Manager, but

EXTRACTS

1. According to art V of the N.Y. Convention, enforcement of an award may be refused if, among other grounds, the arbitration agreement on which it is based was not valid. But according to German law (ZPO § 1027), the lack of writing is remedied if the case is submitted to arbitration proceedings, and, *also,* according to Greek law (CCP Art 869), the lack of a writing is remedied if the parties participate to the arbitration proceedings with no reservation.
-According to Art II of the N.Y. Convention the arbitration agreement must be in writing but according to German law, which is the law governing the arbitration proceedings, the lack of writing is remedied. And German law does not have any provision

similar to the Greek one which requires a written authority to the representative. But even if Greek law were applicable, the participation of the respondent with no reservation to the arbitration proceedings has remedied the lack of written authority.

(N.B. The above view, according to which a special written authority to the general manager of a company is required so that he might conclude valid arbitration agreements is not shared by the recent Greek jurisprudence, See Yearbook Vol XII, p.367).

Greek

WWW.NEWYORKCONVENTION.ORG

μεταγενεστέρον δικάσιμον άρρέσως άριζομένην δι' επίσημειώσεως έν τώ πινακίω. Τά έδάφ. γ' και δ' τής § 3 του άρθρου 226 εφαρμόζονται και έν προκειμένω. Περαιτέρω άναβολή δύναται νά άσταχθῆ μόνον τή αίτήσει του είσαγγητού. Έκ τής άρρέσως άνωτέρω διατάξεων του άρθρου 575 Κ. Πολ. Δικον. συνδουζομένης πρός την τοιαύτην του άρθρου 568 § 4 Κ. Πολ. Δικον., άσφώς προκύπτει, ότι εάν η συζήτησις τής αίτήσεως άναιρέσεως άνεβλήθη υπό του Δικαστηρίου, επί τή αίτήσει τινός των διαδίκων, εις μεταγενεστέρον δικάσιμον, δι' επίσημειώσεως έν τώ πινακίω, δέν άποπειται κλήσις του μη έμφανισθέντος κατά την δικάσιμον, καθ' ην έχώρησεν η άναβολή, πρός έμφάνισιν κατά την μετ' άναβολήν δικάσιμον, εάν αύτος είχε κλητευθῆ νομίμως και έμπροθέσμως πρός έμφάνισιν κατά την άρχικήν δικάσιμον, άποτέ η έν τώ πινακίω άναγραφή τής υποθέσεως έπέχει θέση κλητεύσεως του, έν έναντίφ δέ περιπίπτει άποπειται νέα κλήσεις τούτου πρός συζήτησιν, δι' επίδόσεως πράξεως προσδιορισμού δικασιμου υπό του έπισπεύδοντος τήν συζήτησιν, συμφώνως τώ άρθρω 568 Κ. Πολ. Δικον. Τέλος, κατά τάς συνδεδουσαμένας διατάξεις των άρθρων 94 § 1, 96 § 1 και 143 § 1 και 2 του Κ. Πολ. Δικον., η ιδιότης του άντικλήτου, πρός τόν άποιον δύναται νά γίνονται αι επίδόσεις κτάται, έφ' όσον προκύπτει περί δικηγόρου, είτε διά του διορισμού του ως πληρεξουσιου δανάμει συμβολαιογραφικής πράξεως η προφορικώς, διά δηλώσεως καταχωρημένης εις τά πρακτικά, είτε δι' άυτοτελουσ δηλώσεως ένωπιον τής γραμματείας του Πρωτοδικείου τής κατοικίας του δηλούντος η τής πρωτεύουσας, προκειμένου περί κτητικού άλλοδαπῆ, μετ' άκριβοῦς σημειώσεως τής οικουμένης τής κατοικίας η του γραφείου του άντικλήτου. Έν προκειμένω, ως προκύπτει έκ των έν τῷ δικαίωγραφω έγγραφων, η συζήτησις τής ένδίκου άναίρεσεως άνεβλήθη έκ τής δικασιμου τής 19ης Νοεμβρίου 1982, διά την έν άρχῆ τής παραίτησις, νόμιμον τοιαύτην (27.5.1983), καθ' ην δέν άνεκρίθη, ως δείκνυται έκ των πρακτικών, ο δεύτερος άναιρέσειων, η δέ έπισπεύδουσα τήν συζήτησιν τής υποθέσεως έτέρα άναιρέσειουσα προσέκομισε, πρός άπόδειξιν τής νομίμου κλητεύσεως του άποκειμένου, ταύτου άραδίκου τής τάς επ' αριθμ. 1780 και 1781 τής 24 Μαρτίου 1983 έκθέσεις επίδόσεως του δικαστικού έπιμελητου των έν Αθήναις Πρωτοδικών Π.Ζ., εξ ών η μέν πρώτη άναγράφεται έν τῷ παραγγελίω του πληρεξουσιου των άναιρεσειων δικηγόρου Η.Β., πρός τόν πληρεξουσιον και άντικλήτον δικηγόρον Π.Π. του μη έμφανισθέντος άνω άναιρεσειοντος, κατοίκου Αυστραλίας, άκριβοῦς φωτοαντιγράφου των υπ' αριθμ. 150 πρακτικών συνεδριάσεως του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου τής 19ης Νοεμβρίου 1982, εξ ης δικασιμου άνεβλήθη η εκδίκασις τής αίτησεως άναίρεσεως διά την 27 Μαΐου 1983, άνευ όμως κλήσεως πρός συζήτησιν κατ' αύτην τής υποθέσεως, διά δέ τής δευτέρας έπεδόθη μεθυστέρως τῷ παραγγελίω του αύτου πληρεξουσιου δικη-

γόρου (Η.Β.), πρός τόν ίδιον πληρεξουσιον και άντικλήτον του μη έμφανισθέντος δευτέρου άναιρεσειοντος άκριβές φωτοαντίγραφον τής από 20. 11.1980 αίτήσεως άναιρέσεως η συζήτησις τής άποιος είχε άρισθῆ διά τήν δικάσιμον τής 22 Ιανουαρίου 1982, τούτέστι πρὸ έτους και πλέον από τής προκειμένης επίδόσεως, εξ ου λόγου και διεγράφησαν έκ του έντύπου τής ψδε έκθέσεως επίδόσεως τά περί κλήσεως πρός συζήτησιν κατά την προτέρον ταύτην δικάσιμον (22.1.1982) του πρὸς όν η επίδοσις άπολειπομένου άναιρεσειοντος, Κατ' άκολουθίαν πάντων ταύτων και δεδομένου, ότι έκ των προκειμένων λόγων έγγραφων, δέν άποδεικνύεται ο διορισμός του πρὸς όν έγέγοντο αι άνωτέρω έλλειπεις επίδόσεις δικηγόρου Π.Π., ως άντικλήτου του μη έμφανισθέντος κατά την έν άρχῆ νόμιμον μετ' άναβολήν δικάσιμον τής υποθέσεως καθ' ην έξεταχθη αύτη έκ τής σειράς του άικείου πινακίου, δευτέρου άναιρεσειοντος, ο δικόδικος αύτος δέν έκλητεύθη νομίμως, άφου δέν έκλητεύθη διά τήν προσδιορισθείσαν πρὸς συζήτησιν τής άναίρεσεως δικάσιμον τής 22.1.1982, άλλ' ούτε και διά την έν έδει, ένεκεν τούτου, νά κλητευθῆ μετ' άναβολήν παρούσαν τοιαύτην, προσθέτως δέ και έκ του λόγου, ότι, ο εις όν έγέγοντο αι επίδόσεις άπλώς των διαληφθέντων δικηγόρων (άναιρέσεως και πρακτικού άναβολής) δικηγόρος Π.Π., δέν ύπήρξεν άντικλήτος του άπολειπομένου άναιρεσειοντος, και συνεπώς δέν νά κηρυχθῆ άπαράδεκτος κατ' άρθρον 576 § 2 Κ. Πολ. Δικον., η συζήτησις τής υποθέσεως ως πρὸς πάντας τούς διαδίκους.

ΕΦΕΤΕΙΩΝ

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθ. 4458/1984

Πρόεδρος Ε. ΡΙΚΟΣ

Εισηγητής ό Έφέτης Γ.Ρ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δικηγόροι: Ι. Παπασταύρου, Χ. Λαμπράκοπουλος

Έπίδοσις τοιαύτη άντιγράφου άποφάσεως ούπνος δέν βεβαιούται η άκριβεία έν σχέσει πρὸς τό πρωτότυπον υπό του εκδόντος δικηγόρου ίσοῦται πρὸς παράλειψιν επίδόσεως και δέν κνει τήν προθεσίαν πρὸς άσκησιν έφέσεως.

Διατησίαι αι άλλοδαπαί διατητηκαί άποφάσεις κηρύσσονται εκτελεσται και έν Έλλάδι δι' άποφάσεως του Μονομ. Πρωτοδικείου δικάζοντος κατά την διαδικασίαν τής εκουσίας δικαιοδοσίας, έν συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρ. 903 Κ.Πολ.Δ. έν μη ύπάρξει διεθνών συμβάσεων ρυθμιζουσών τά τής διατησιαις εφαρμόζονται αι σχετικαι διατάξεις του Κ.Πολ.Δ.

αίτησιν από
προς του
έφ' άποφ
ν του Λο
ιού ΙΚΑ και
ποζημιω
ισών δια
ν προβλε
εις περιο
άνι αυτού
ου 2 του
πθέμενον
ο περιορι
ατοχης του
πέμπει ρη
υνέβαιναν
έπεθύμει
πον όριον
λήν αυτού
είσαγγών
α
20. Ταῦτα
Γ'Εφ. Αθ.
αδίκου δε
βιώκαυσαν
τήν κατα
υπινος έδι
αί του κο
λαμώς τάς
αί του Ν.Δ.
αγος άναί
νει άβόσο

ΘΕΤΗΣ
ΤΟΥΛΟΣ
λδίου

ως άναιρέ
πί τή αίτῆ
εραν δικά
δέν άπα
στά τήν δι
πυλε έμ
σιμου, έπ
μθεσεως
ισμον.

ολ. Δικον.
ν δικης και
κλήρυσσε
ου κατά τό
ει του Ει
διαδίκων η
ται νά άνα
μόνον εις

Επειδή κατά τας διατάξεις των άρθρων 310, 144 και 518 § 1 Κωδ. Πολ. Δικ., η προς άκυριον έφεσεως προθεσμία είναι 30 ημερών και άρχεται από της έπομένης της επίδοσης της άριστικής αποφάσεως ή άποια γίνεται έπιμελεία των διαδικιών. Έξ άλλου κατά μέν το άρθρον 440 τού Κωδ. Πολ. Δικ. εκτός αντιγράφου την ακρίβειαν των οποίων βεβαιούσιν προς τούτο αρμόδιος υπάλληλος, έχουν αποδεικτικήν δύναμιν, ίσην προς τού πρωτότυπον, κατά δέ τού άρθρον 52 του Ν.Δ. 3026/1954 περί Κώδικος των Δικηγόρων, ο δικηγόρος έχει τού δικαίωμα νά εκδώσιν αντίγραφα των παρ' αύτω υπάρχοντων παντός είδους έγγραφων ών υπεύθυνος περί της ακρίβειας αύτων και τού τοιαύτα αντίγραφα έχουν πλήρη ίσχύν αντιπεφωνημένων αντιγράφων. Έκ τούτων έπεται ότι ή επίδοσις αντιγράφου αποφάσεως αύτης δέν βεβαιούται ή ακρίβεια έν σχέσει προς τού πρωτότυπον υπό τού εκδόντος δικηγόρου, ίσοῦται προς παράλειπον επίδοσεως και δέν κινεί τήν προθεσμίαν προς άσκησιν έφέσεως ούδέ ύποχρεούσιν ένέπιγναι τόν διαδίκον μή άντα ύποχρεώσιν όπως υπακούσιν άλλοθεν τήν ακρίβειαν τού έπιδοθέντος εις αύτόν αντίγράφου της αποφάσεως (Όράτε Α.Ν. 312/76. Ε.Ε.Ν. 43, 691). Έν προκειμένω, εκ τού έπικαλουμένου και νομίμως προσαγορευμένου αντιγράφου της προσβαλλομένης ύπ' αριθμ. 249/83 άριστικής αποφάσεως τού Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Άθηνών, εκδοθείσης κατά τήν διαδικασίαν της έκουσίας δικαιοδοσίας επί αίτήσεως της φεσειβλήτου περί κηρύξεως εκτελεστής αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως, ήτις έγνέτο δεκτή, προκύπτει ότι τούτο εξέδόθη υπό τού δικηγόρου Χ. Λ., χωρίς νά φέρη βεβαίωσιν τού αρμοδίου γραμματέως περί της ακρίβειας της εκ τού πρωτότυπου αντιγραφής, αλλά ούτε και τήν βεβαίωσιν τού ως άνω δικηγόρου περί της ακρίβειας της εκ τού αντιγράφου ή εκ τού πρωτότυπου (άν αύτός καθ' οιονδήποτε τρόπον ήτο δυνατόν νά έχη τού πρωτότυπον) αντιγραφής αυτού, αλλά μόνον τήν έντολήν τού ρηθέντος δικηγόρου προς τόν αρμόδιον Δικαστικόν Έπιμελητήν, όπως επίδωσιν «τήν παρούσαν απόφασιν».

Είναι άκυρον συνεπώς τού έπιδοθέν ως άνω αντίγραφον και άκυρος ή κατά τήν 7.2.1983 γενομένη επίδοσις αύτου, και ως εκ τούτου δέν έκινήθη ή επί αύτης εξαρτημένη προθεσμία προς άσκησιν έφέσεως παρά της αναγομένης ήδη εκκαλούσης προς τήν οποίαν έγνέτο ή ως άνω επίδοσις. Είναι εμπρόθεσμος συνεπώς ή κρινόμενη έφεσις ή οποία, ως και αναλογείται, ήσκήθη διά καταθέσεως εις τόν αρμόδιον γραμματέα τήν 29.3.1983 και από της εκδόσεως της ως άνω αποφάσεως γενομένης κατά τού έτος 1983, ως συνομολογείται, μέχρι της άσκήσεως της δέν παρήλθεν ή υπό τού άρθρου 518 παρ. 3, άριστή τριετία.

Επειδή, διά της αίτήσεως επί της οποίας εξέδόθη ή έκκαλουμένη απόφασις ή αίτούσα και ήδη φεσειβλήτος έζήτησεν όπως κηρυχθούν εκτελεσταί αι από 14 Ιανουαρίου 1980 και 20 Μαΐου 1980, αλλοδαπαί (Γερμανικαί) διαιτητικαί αποφάσεις. Επί της

αίτησεως αύτης εξέδόθη κατά τή διαδικασίαν των άρθρων 740 έπ. Κ.Πολ.Δικ. ή προσβαλλομένη απόφασις ή οποία, κρίνασα ότι ή αίτησις είναι νόμιμος κατά τας διατάξεις των άρθρων 903, 905, 906 Κ.Πολ.Δικ. ως και τού νόμου 4220/61, δι' αύ εκυρώθη ή εκτέλεσις της εν λόγω έφεσεως, ένωσε τούτην έκλήν. Ένώ κατά της ύποφύσεως αύτης παραπονεύεται ή έκκαλούσα, καθ' ής ή αίτησις διά της κρινόμενης έφέσεως.

Επειδή, κατά τού άρθρα 905 § 1 και 906 τού Κωδ. Πολ. Δικ. αι αλλοδαπαί διαιτητικαί αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεσταί και έν 'Ελλάδι δι' αποφάσεως τού κατά τόπον αρμοδίου Μονομελοῦς Πρωτοδικείου δικάζοντος κατά τήν διαδικασίαν της έκουσίας δικαιοδοσίας, εάν συντρέχουν αι προϋποθέσεις τού άρθρου 903 ίδιου Κώδικος έπιφύλασσομένων των υπό διεθνών συμβάσεων άριζομένων. Έκ τούτων, σαφώς συνάγεται, ότι άν δέν υπάρχουν διεθνείς συνθήκαι ρυθμιζούσαι τού άνωτέρω θέματα τότε έφαρμόζονται αι άνωτέρω διατάξεις τού Κωδ. Πολ. Δικ. περί της έκτελεστής αλλοδαπής αποφάσεως εύρισκούσης νόμιμον έρευνα εις αύτάς. Περισσότερω διά της από 10 Ιουλίου 1958 υπογραφείσης εις Νέαν Υόρκην Η.Π.Α. συμβάσεως έρρυθμίσθησαν τού της άναγνωρίσεως και εκτελέσεως των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων. Η σύμβασις αύτη ίσχύει παρ' ήμιν ως έσωτερικόν δικαίον (Α.Π. 926/73 ΝοΒ. 22, 486, Ράμμος, Πολ. Δικ. 1982 τόμος Γ' σελ. 1367, Μπρίνιας, Αναγκαστική εκτέλεσις ύπ' άρθρον 906 (967), κυρωθείσα διά τού Ν.Δ. 4220/1961, αλλά και εις τήν Γερμανίαν από 28.9.1961, ως προκύπτει εκ της έν νομίμω μεταφράσει προσαγορευμένης Έφημερίδος της Κυβερνήσεως έτους 1961, II σελίς 122 και έτους 1964, II, σελίς 102 της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (όράτε Karlsruher Schiedsgerichtsbarkeit, 3η έκδοσις σελίς 309, 452).

Κρίνασα συνεπώς ή έκκαλουμένη άριστική απόφασις ότι ή αίτησις έφ' ής εξέδόθη αύτη είναι νόμιμος ως στηριζομένη εις τας διατάξεις των άρθρων 903 και 905 τού Κωδ. Πολ. Δικ. και εις τας μη διαφόρους τοιαύτας της άνωτέρω διεθνούς συμβάσεως ούδόπως έσφαλεν, ο δέ περί τού αντιθέτου δεύτερος λόγος έφέσεως είναι αβάσιμος και απορριπτός. Ειρήσθω ότι διά τού λόγου τούτου ύποστηρίζεται απλώς ότι ή αίτησις είναι μή νόμιμος διότι δέν ίσχύει ή άνωτέρω διεθνής σύμβασις διά τήν Δυτ. Γερμανίαν, αλλά θά πρέπει νά παρατηρηθῆ ότι και εις τήν περιπτώσιν κατά τήν οποίαν δέν θά ίσχυεν ή ως άνω σύμβασις και πάλιν ή αίτησις θά ήτο νόμιμος, ως στηριζομένη εις τας διατάξεις των άρθρων 903, 905 Κωδ. Πολ. Δικ. και μόνον εάν ή αίτησις έστηρίζετο αποκλειστικώς εις ειδικήν διάταξιν της διεθνούς συμβάσεως, πράγμα τού οποίου δέν διαλαμβάνει ο άνωτέρω λόγος, τότε θά έτίθετο θέμα μή νομίμου ταύτης. Επειδή, κατά τού άρθρα 905 § 1 και 906 Κ.Πολ.Δικ. αι αλλοδαπαί διαιτητικαί αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεσταί έν 'Ελλάδι δι'

αποφάσεως Πρωτοδικείου έκουσίας δικαιοδοσίας τούτων υπό τού αλλοδαπή δικαίον, άνευ προϋποθέσεως της οποίας αύτην δικαιοδοσίαν τού ρηθέντος διεθνούς στήν διαιτητικού ένεπισης νά είναι ή σύμβασις τού δικαιοδοτικού έλλείπει έπί της χώρας φασίς. Αφ' (ΖΡΟ § 10) φωνίας πενής εις τήν θέσεως κωνία πενήν δέ οιονισθούν έπιφυλάκτι έγγραφου συνδύσεως (ον ότι δι' υπό τού) ορίζεται κατά τού φωνίας έτου συνταύτης ακινόν δικασθίασθίασθουν (Α.Π. 37 ΝοΒ. 25) λά και συμβάσσητικαί έγγραφου τούτου ρήτρα ακόν, άπχονται έτιν μή κείως τε δίσπον έθρον 5 τού Κ.Γ. άνίσχυρ ταύτης και πρό των άν.

αποφάσεις του αρμοδίου κατά τόπον Μονομελούς Πρωτοδικείου, δικάζοντας κατά την διαδικασία της έκουσιας δικαιοδοσίας εάν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 903, καθ' ης επιφυλασσομένων των υπό των διεθνών συμβάσεων οριζόμενων αλλοδαπή διαιτητική απόφασις αποτελεί δεδικασμένον, άνευ έτερας διαδικασίας, έσ' όσον πλέον άλλων προϋποθέσεων, ή συμφωνία περί διατησίας βάσει της οποίας εξεδόθη είναι έγκυρος κατά τό διέπον αυτήν δίκαιον. Άλλά και κατά τό άρθρον 5 της διά του ρηθέντος ν.δ. 4220/1951 κυρωθείσης ως άνω διεθνούς συμβάσεως ή αναγνώρισις και έκτελεσις της διαιτητικής αποφάσεως δύναται, τή αίτησι του μέρους, έναντίον του όποιου γίνεται επίκλησις ταύτης νά απορριφθῆ πλέον άλλων περιπτώσεων, και άν ή σύμβασις περί διατησίας δέν είναι έγκυρος, βάσει του δίκαιου, εις τό όποιον τό μέρος τήν ύπήγαγον και έλλειπει ένδειξιweis περί τούτου βάσει του δίκαιου της χώρας εις τήν όποιαν εξεδόθη ή διαιτητική απόφασις. Άσ' έτέρου κατά μέν τό Γερμανικόν Δίκαιον (ZPO § 1027) ή έλλειψις έγγραφου τύπου της συμφωνίας περί διατησίας θεραπεύεται διά της ύπαγωγής εις τήν διαιτητικήν διαδικασίαν της κυρίας ύποθέσεως, κατά δέ τό άρθρον 869 Κ.Πολ.Δικ. ή συμφωνία περί διατησίας πρέπει νά γίνεται έγγραφως, εάν δέ οι συναμολογήσαντες τήν συμφωνίαν έμφανισθούν ένώπιον των διαιτητών και μετάσχουν άνεπιφυλάκτως της διαιτητικής διαδικασίας ή έλλειψις έγγραφου θεραπεύεται. Έκ του άρθρου τούτου έν συνδυασμῷ και πρός τό άρθρον 159 § 1 Α.Κ., όρίζον ότι δικαιοπραξία διά τήν όποιαν δέν έτηρήθη ό υπό του νόμου απαιτούμενος τύπος, έν όσῳ δέν όρίζεται τό έναντίον είναι άκυρος, συνάγεται, ότι τό κατά τό άνω έγγραφο είναι συστατικόν της συμφωνίας διατησίας, ή έλλειψις δέ και ή άκυρότης αού συνέπαγεται τή άκυρότητα της συμφωνίας ταύτης, σιρομένης κατά τε τό Γερμανικόν και Έλληνικόν δίκαιον, εάν οι συναμολογήσαντες αυτήν έμφανισθούν ένώπιον των διαιτητών και συμμετάσχουν άνεπιφυλάκτως της διαιτητικής διαδικασίας (Α.Π. 375/75 Όλομ. Νοβ. 23, 765, Α.Π. 88/1977 Νοβ. 25, 1126, Α.Π. 329/77 'Αρχ.Ν. ΚΗ' 559). Άλλά και κατά τό άρθρον 2 της άνωτέρω διεθνούς συμβάσεως άναγνωρίζονται και έκτελοῦνται οι διαιτητικά αποφάσεις οι όποιαι εξεδόθησαν βάσει έγγραφου συμφωνίας περί διατησίας. Διά του όρου τούτου «έγγραφος συμφωνία» νοείται διαιτητική σύμβασις περιλαμβανούσα εις σύμβασιν ή συνασπραξίαν, ότινα υπεγράφησαν υπό των μερών ή περιέχονται εις ανταλλαγήν έπιστολών ή τηλεγραφημάτων μη αποκλειόμενης έντεῦθεν της έκ της έλλειψιweis του τύπου θεραπείας της άκυρότητας κατά τό διέπον τήν διατησίαν δίκαιον, ως άνω (βλ. και άρθρον 5 § 1 περ. α'). Περαιτέρω κατ' άρθρον 65 § 2 του Κ.Πολ.Δικ. ή συμφωνία περί διατησίας είναι άνασχυρος άνευ έξουσιοδοτήσεως πρός ένέργειαν ταύτης. Έκ της διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης και πρός τήν διάταξιν του άρθρου 98 Κ.Πολ.Δικ. και των άνωτέρω έκτεθεισών διατάξεων, προκύπτει ότι

διά τήν συναμολόγησιν συμφωνίας περί διατησίας απαιτείται έγγραφος ειδική πληρεξουσιότητας. Άντίστοιχος όμως διάταξις εις τό Γερμανικόν δίκαιον δέν ύφίσταται (ZPO 54). Έντεῦθεν ζητείται ότι κατά τό Έλληνικόν δίκαιον ή έξουσιοδότησις πρός επιχείρησιν ώρισμένης δικαιοπραξίας διά τήν όποιαν δέν απαιτείται ή τήρησις ώρισμένου τύπου, περιλαμβανουσα και έξουσιοδότησιν πρός σύναψιν συμφωνίας διατησίας διά τας έκ της δικαιοπραξίας ταύτης αναφερομένης διαφοράς, μη καταρτισθείσα έγγραφως είναι άκυρος δι' έλλειψιν του νομίμου τύπου όσον άφορῶ τήν παροχήν έξουσίας πρός σύναψιν συμφωνίας περί διατησίας, μη συνασμένου έκ του νόμου άλλου τινός, της παρε τήν άκυρότητα ταύτην συνασπομένης υπό του έξουσιοδοτηθέντος διαιτητικής συμφωνίας αού ανασχυρού έναντι του έξουσιοδοτηθέντος (Α.Π. 88/77 ένθ' άνωτέρω). Κατά τό Γερμανικόν δίκαιον δέν απαιτείται ως έλέγχθη ειδική έγγραφος έξουσιοδότησεως πρός κατάρτιση της συμφωνίας περί διατησίας, προβλέπεται όμως και κατ' άρθρον 2 της άνωτέρω διεθνούς συμβάσεως έγγραφος κατάρτισις της συμφωνίας περί διατησίας, και άμφότερα δέ τό δίκαιον ή άκυρότης ή έλλειψις του έγγραφου τύπου θεραπεύεται διά της συμμετοχής εις τήν διαδικασίαν της διατησίας, ως έλέγχθη άνωτέρω. Έν προκειμένῳ, έκ των επικαλουμένων και νομίμως προσκομιζομένων έγγραφων, απέδειχθη, ότι ή καθ' ης ή αίτησις άνώνημος έταιρία υπό τήν έπωνυμίαν «..... Άγροτική Βιομηχανία» (...) κατήρτισεν έγγραφως τήν 28.4.1978 διά του εκπροσώπου της γενικού διευθυντού της Γ.Σ. μετά της αίτουσης ΕΠΕ υπό τήν έπωνυμίαν W.H. και Σιαρ έδρευούσης εις Άμβούργον της Όμοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σύμβασιν πώλησεως 30.000 χαρτακιβωτιών κονσερβών των 24 ρωιν τεμαχίων των 650 χιλιοστολίτρων Έλληνικών ροδάκινων, εις τήν σύμβασιν δέ ταύτην περιελήθη και όρος περί επίλύσεως διά φιλικής διατησίας του Άμβούργου επί τή βάσει των όρων του άναγνωρισμένου συλλόγου έμπορευμάτων του χρηματιστηρίου του Άμβούργου, πάσης πρός τήν πώλησιν σχετιζομένης άμφισβητήσεως. Η συμφωνία αυτή περί διατησίας γενομένη έγγραφως είναι έγκυρος αφοῦ κατά τό Γερμανικόν δίκαιον τό όποιον πρέπει νά εφαρμοσθῆ έν προκειμένῳ ως δίκαιον της χώρας εις τήν όποιαν εξεδόθη ή διαιτητική απόφασις, μη ύφισταμένης συμφωνίας περί ύπαγωγής εις δίκαιον ώρισμένης χώρας δέν απαιτείται ειδική έγγραφος έξουσιοδότησεως πρός κατάρτιση της συμφωνίας περί διατησίας. Άλλά και επί τή αντίθετω έκδοχῇ τής άκυρότητας ταυτέστιν της συμφωνίας περί διατησίας, λαγω μη ύπάρξεως έγγραφου ειδικής έξουσιοδοτήσεως πρός κατάρτισην αυτής, ως όρίζει τό Έλληνικόν δίκαιον ή της έλλειψιweis παντάσιν έξουσίας εκπροσώπησης παρά του ως άντιπροσώπου της έκκαλούσης έμφανισθέντος Γ.Σ., γενικού διευθυντού και έπομένως μη ύπάρξεως συμφωνίας περί διατησίας, πράγμα τό όποιον δέν φαίνεται εύθές, νά ύποστηρίξη αυτή, πάλιν ή άκυρότης ή ή έλλειψις

τύπου έθεραπεύθη διά τής έμφανίσεως τής έκκαλούσης εις τό δισπληκόν δικαστήριον και τής νεπιφυλάκτου συμμετοχής εις τήν δισπληκίην δισδικασίαν, καθ' ή έπικαλείται ή έφεσιβλήτος (Κ. Πολ. Δικ. 765). Πράγματι ως αποδεικνύεται εκ τών έπικαλουμένων και έν νομίμως κεκυρωμένοις άντιγραφείοις προσηκουζουμένων εις τήν Γερμανικήν γλώσσαν έν νομίμως υσταφάσει εις τήν Έλληνικήν τών ως άνω δύο από 14.1.1980 και 20.3.1980 δισπληκίων αποφάσεων του ρηθέντος δισπληκίου δικαστηρίου, άμφότεροι σί δισδικοί, ως άλλωστε άμολογείται υπό τής έκκαλούσης, ένεφανίσθησαν ένώπιον του δισπληκίου δικαστηρίου και συμμετέσχον άνεπιφυλάκτως τής δισπληκίης δισδικασίας, μάλιστα ό ή έφεσιβλήτος άντέταξε πλήρη υπεράσπισιν και προέβαλε και ένστασιν μερικού συμψηφισμοϋ πρós τήν αίτησιν τής έφεσιβλήτου, ή όποια και έγένετο δεκτή.

Κατ' άκολουθίαν τών άνωτέρω κηρύξεσιν ή προσηβαλλομένη απόφασις εκτελεστώσ τας ως άνω δισπληκίας αποφάσεις ουδόλως έσφαλεν, οι δέ περι του άντιθέτου πρώτου και τρίτου λόγου τής έφέσεως, έξ ών ή τρίτος παραδεκτώσ προβαλλεται εις τήν προκειμένην δισδικασίαν τής έκουσίας δισδικασίας μή ισχύοντος του άρθρου 527 Κ.Πολ.Δ. ως άβασίμως ισχυρίζεται ή έφεσιβλήτος (άρθρον 765 Κ.Πολ.Δ.), είναι ήβασισμοί και άπαρηρπίετοι.

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΥ

Άριθ. 84/1984

Πρόεδρος Π. ΔΑΛΛΟΥ
Εισηγητής ό Έφέτης Θ. ΓΙΣΚΟΥΡΑΣ
Δικηγόροι: Σ. Στεφανίδης, Ε. Περίδης

Έργα δημοτικά πάσα διαφωνία μεταξύ του Δήμου και του εργολάβου δημ. Έργων άφορώσά εις τήν έρμηνείαν και τήν εκτέλεσιν τής συμβάσεως και τής συγγραφής ύποχρέωσεων, υποβάλλεται πρós λύσιν εις τόν Υπουργόν τών Έσωτερικών, όστις αποφαιίνεται μετά γνώμην του συμβουλίου δημοτικών Έργων δι' ήτιολογημένης απόφασεως, εάν ό Υπουργός δέν αποφανθής έντός τριμήνου από τής παραλαβής τής αίτησεως άμμόδιον πρós λύσιν τής διαφοράς καθίσταται τό Έφετεϊον εις τήν περιφέρειαν του όποιου εκτελούνται τά έργα δικάζον έν πρώτῳ και τελευταίῳ ούσιαστικῷ βαθμῷ, αὐτοδικοία παραλαβῆ του έργου και σύνταξις πρωτοκόλλου παραλαβής αυτού, άξιώσις άποζημιώσεως του αναδόχου, όφείλει νά αίτησθαι ταύτην, δι' ιδιαιτέρως αίτησεως πρós του εργοδότου κ.λπ.

Έπειδή, κατά τό άρθρον 206 παρ. 1 του, κυρωθέντος διά του άρθρου νόμου του ν.δ. 2888/1954 και έχοντος έν προκειμένῳ εφαρμογήν, Δημοτικού

και Κοινοτικού Κώδικος, τά δημοτικά και κοινοτικά έργα, προυθηεια, εργασία ή μεταφορα εκτελούνται διά συμβάσεως συναπτομένης μετ αποφασιν του δημοτικού ή κοινοτικού συμβουλίου και διενεργεταν δημοσίῳ διαγωνισμῳ. Έξ άλλου, κατά τό άρθρον 208 του αυτού Κώδικος, πάσα διαφωνία μεταξύ του Δήμου και του δημοτικού συμβουλίου άρτων άφορώσα εις τήν εκτέλεσιν των δημοτικών ή κοινοτικών συμβάσεως και τής συγγραφής υποχρεώσεων, υποβάλλεται πρós λύσιν εις τόν Υπουργόν τών Έσωτερικών, όστις αποφαιίνεται μετά γνώμην του συμβουλίου δημοτικών Έργων δι' ήτιολογημένης αποφάσεως, κοινοποιουμένης εις τούς συμβαλλομένους. Άν ό Υπουργός δέν αποφανθής έντός τριμήνου από τής παραλαβής τής αίτησεως ή άνεπίς των ένδιαφερομένων δέν αποδέχεται τήν απόφασιν αυτού, άμμόδιον πρós λύσιν τής διαφοράς καθίσταται τό Έφετεϊον, εις τήν περιφέρειαν του όποιου εκτελούνται τά έργα, δικάζον έν πρώτῳ και τελευταίῳ ούσιαστικῷ βαθμῷ, κατά τά άριζόμενα υπό Π.Δ.τος εκδιδόμενου προτάσει των Υπουργίων Δικαιοσύνης και Έσωτερικῶν. Η έκδοθέντος, εϊπέτῃ τῷ ως άνω προμνησθέντι νόμῳ, τῆς 17.12.1972, τῆς 16.9.1973 (άρθρ. 1 ν.δ. 42/1973) και διά τά δημόσια έργα, οια χαρακτηρίζονται τά πάσης φύσεως έργα, τά εκτελούμενα υπό του Δημοσίῳ ή υπό Νομικών Προσώπων Δημοσίῳ Δικαίου, ή Όργανισμῶν Τοπικής Αυτοδιοικήσεως, ως και Όργανισμῶν και Επιχειρήσεων Κοινῆς Όφελείας (άρθρ. 1), ν. 1266/1972, όστις (άρθρ. 17) ρυθμίζει τήν επίλυσιν των εκ τής εκτελέσεως των δημοσίῳν Έργων διαφορών κατά τήν ειδικήν ή εξαιρετικήν δισδικασίαν, ομοίαν πρós τήν του άρθρου 6 του, από τής έναρξεως ισχύος του ν. 1266/1972 καταργηθέντος διά τό μέλλον, ν. 5367/1932, ως έτροποποιήθη διά του άρθρου 61 του Εισ. Ν. Κ.Πολ.Δικ. και ούχι ή διάταξις του άρθρου 30 του Β.Δ. τής 2.2.1.3.1952, περι εκτελέσεως των δημοτικών και κοινοτικών Έργων, ήτις προβλεπόμενη υπό του άρθρου 40 του Β.Δ. 468/1968, καταργήθη διά του άρθρου 4 του Εισ. Ν. Κ.Πολ.Δικ. και δέν εξακολουθεϊ ισχύουσα, άνάμει των άρθρων 208 και 233 § 2 του προσησθέντος Κώδικος, καθ' όσον ό νομοθέτης τούτου δέν εσκόπει νά θίξη και τήν άνωτέρω διάταξιν του ν. 1266/1972, άπηχούσαν βασικός άρχας καθιερωθείσας πρós του Κ.Πολ.Δικ. και του Εισαγωγικού αυτού Νόμου, πέραν του ότι τό Β.Δ. 468/1968 εκδόθη τῇ εισηγήσει μόνον του Υπουργού Έσωτερικών και ούχι και του τής Δικαιοσύνης (Α.Π. 827/1977 Ε.Ε.Ν. 45, 184, Α.Π. 1024/1977 Ε.Ε.Ν. 45, 267). Περαιτέρω, εκ τής διατάξεως του άνω άρθρου 17 του ν. 1266/1972 συναγεται, ότι τής εις τό Έφετεϊον προσφυγής προηγουται πάντοτε, πρós δισπληκίην επίλυσιν τής διαφοράς, ήτις γεννάται τό πρώτον διά πράξεως τής δικουθουούσης υπηρεσίας ή του κυρίου του έργου, αίτησις θεραπείας ένώπιον του Υπουργού των Έσωτερικών, δια τής παραδοχής τής όποιας, εϊτε έντός τής τριμήνου προθεσμίας

μεθ' ήν δι τής προσ εκδόσεως μετου. π και έπου ως άνευ σον πρós τήν άνω κ.λπ. εϊτε σον πρós έλύση ή ξεως του σης τήν προσφυγειας, συσεως θε Έφετεϊο ή άμφισπειας άνι ταύτης έ δε νά γιν τήν αίτη ή άνθε τπουργ ασκόπω του δυι γου. διο μέν τῇ 468/1968 σεις τῇ γούδοτοι λόγια δι των πρι λογισθη κείον πι νετάγη λεται σ αξίας τ και του σεως τι αναδόχ εργασι άρθρου του ερι νονίζετ φεται ε σεων τ καιούτ επιφυλ βῆς ή θεραπι άρθρο παραλαβῃ ληξεω δικαιο των. τ πρós Β.Δ.το